

РЕШЕНИЕ

№ 7000

гр. София, 07.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1912** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. Д. К., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Н., срещу Решение № 339/28.01.2020г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че административният акт е постановен в нарушение на чл.8 и на чл.9 от ЗУБ. Административният орган не разгледал в цялост изложените факти и обстоятелства от бежанската история на търсещото закрила лице и неправилно приел, че не са налице основания за предоставяне му на статут. Не била отчетена и опасността за лицето при завръщането му в страната му на произход. Не били обсъдени никакви източници на информацията, освен справките за страната. В писмени бележки от назначения на лицето служебен защитник (адвокат Ж.) се твърди, че за лицето съществува реална опасност от тежки посегателства върху здравето и живота му. Действително лицето не се било позовало на конкретни факти и обстоятелства, но съществувала презумция за такава държава, в която имало размирици и действала ислямистката групировка Б. Х.. В съдебно заседание лицето твърди, че за него заплахата били животновъдите – фулани. Когато те идвали – всички се разбягвали. Така загубил баща си. Когато дошъл тук разбрал, че членовете на семейството му се разбягали и изчезнали.

Ответникът – председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт М., с представено

пълномощно по делото, моли съда да отхвърли жалбата. Обстоятелствата за фуланите не били заявени пред органа, а и не били свързани с конкретни заплахи спрямо жалбоподателя. В страната нямало въоръжен конфликт.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за отхвърляне на жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба от кандидата от 05.08.2019г. до ДАБ (л.80) за предоставяне на международна закрила. Същия ден е съставен регистрационен лист (л.76 и сл.), в който е отразено, че кандидатът е гражданин на Н., [дата на раждане] в [населено място], Н., постоянно живеещ в [населено място], с етническа принадлежност – игбо (ибо), по религия - „православен“, по професия футболист, неженен, със средно образование, владеещ езици ибо и английски. Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л.70). Представен е национален паспорт (л.58 и сл.). Лицето е запознато срещу подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л.71-75).

Съгласно чл.58, ал.9 от ЗУБ е изпратено писмо до ДАНС (л.64), на което е получен отговор (л.33) от ДАНС, че не възразява на лицето да се предостави закрила.

На 12.08.2019г. с лицето е проведено интервю (л.41-50). На него кандидатът е потвърдил заявеното при регистрацията си. Представил е карта (л.53) като футболист на нигерийски аматьорски футболен клуб. Последният му адрес бил в Л., в една църква. Свещеникът от църквата, на име О., му помогнал да дойде в България – издействал му покана от България (по-долу става въпрос за покана от футболен клуб), както и да отиде на интервю в [населено място] (за издаването на виза). Казал му, след като дойде в България, да отиде в Царско село (футболен клуб). Той действително направил именно така. От клуба го посрещнали и разговаряли с него - треньорът, директорът и човекът, с който бил говорил отец О.. Не може да посочи името на този човек от клуба, както и името на треньора. Пуснали го да играе веднъж, после обаче не го искали. Лицето не разполага с въпросната покана. После тренирал в района на Надежда. Там се запознал с българин на име „Д.“, който го закарал да тренира с отбора на „С. слава“. Там бил харесан от треньора, но поради липса на европейски паспорт не можели да го вземат (картотекират) в отбора. Отишъл в К., във „ФК К.“. Там също го харесали, но не можели да го вземат защото вече му изтекла визата. Вместо като футболист, му направили трудов договор (л.51) за масажист. Това обаче също не помогнало (има предвид за продължаване на визата) и вече не бил желан и в този футболен клуб. Като конкретен повод да напусне страната си на произход посочва проблеми с Б. Х., които извършили нападение над общността в [населено място], щата Б.. Не били фулани, а Б. Х.. Били въоръжени. Взели млади момичета, включително сестра му, която после успяла да избяга. Баща му бил засегнат от първата атака – „видяхме тялото му“. „Това беше февруари, тази година.“ Близките му опитали да избягат в Ч.. Няма контакт с тях. Вече нямал семейство в Н.. Преди това също напускал страната – ходил два пъти в С. и веднъж в Н.. В страната ползвал само паспорт, нямал акт за раждане. Извадил паспорта си в Л., защото в [населено място] имало проблеми. Това станало през 2015г., спешно, като „в Л. всичко можеш да направиш като си платиш“. Бил роден в [населено място], [населено място]. Не може да посочи села или градове наоколо. Не може да каже колко е голямо [населено

място]. Повече хора там били християни, дошли от Д., но не посещавали църква заради Б. Х.. Последно говорил с майка си на 15-ти юни (2019г.), след това нямал контакт със семейството си. Не членувал в политическа партия или организация, нито във въоръжена групировка, нямал проблеми с официалните власти, не бил задържан. Няколко пъти бил бит докато отивал на тренировки от неизвестни лица, понякога носещи маски, тъй като бил християнин. Не би се върнал в Н., тъй като не знае къде е семейството му и тъй като за него е по-добре да играе футбол в Европа, а не в Н.. Ходил в „неправителствено“ училище.

На 19.08.2019г. с кандидата е проведено второ интервю (л.34-40). На него той е заявил, че не може да опише [населено място], нито Д. (Д.), където живял до петнадесетгодишна възраст, посочва само, че това било бежански лагер. Не знае адреса са си, тъй като постоянно се местили. Последно живял в Д., не било вярно казаното на първото интервю, че последно живял в Л.. В Биса били 10-15 семейства. Не знае какво е населението на Д., било голяма общност, но много хора измрели. На въпрос защо в официалната информация за щата Б. не се казва в него да живеят и хора от народност ибo, отговаря, че това е така, тъй като ибo много се местили поради бизнес или с цел оцеляване. Не било вярно, че ходил на училище и имал средно образование. Преди казал така от срам. Всъщност това било обучение на открито, не им давали образование, а само ги учили на английски. Не било вярно казаното на първото интервю, че причините да напусни Н. са нападенията на Б. Х. в М.. Причините били, че получил помощ от един човек да дойде тук и да играе футбол. Нападението на Б. Х. станало в Д.. Баща му бил убит януари или февруари (2019г.). Напуснал Д., отишъл в Л. със самолет от А.. За това му помогнал г-н О.. Запознали се в О., предградие на Д.. С него имали връзка сексуална връзка. Това не било прието, но нямал проблеми, „били много дискретни“. Нямал проблеми заради етническата си принадлежност, но понякога му казвали, „ей, ибo, я се май оттук“. Няма политически убеждения.

Към административната преписка са приложени две справки на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в Н., съответно от 24.10.2019г. и от 30. 10.2019г. (л.26-27 и л.28-29). Според първата от тях е налице бунт на Б. Х. в североизточната част на страната (по-долу се посочват и конкретни атаки на групировката), насилие между пастирски и земеделски общности, подстрекаване към сепаратизъм при народността ибo на югоизток. Сочи се пример на полицейско насилие срещу мирен шиитски протест. Твърди се, че при конфликтите между земеделци и пастири се стига до тежки материални и човешки загуби, както и до разселване на големи маси хора – 1600 убити и 300 000 вътрешно разселени през 2018г. Дават се примери за напрежение между мюсюлманския север и християнския юг. Във втората справка се представя информация за процедурата и необходимите документи за издаването на национален паспорт. Повтаря се (с някои други примери) информацията за акциите на Б. Х., конфликтите земеделци – пастири и вътрешното разселване.

При тези обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение. Приел е, че кандидатът за закрила не обосновава наличието на риск за живота или свободата си, че са налице сериозни противоречия в представената от него бежанската история, включително, че изглежда не познава мястото, където твърди, че е роден и живял до 15-16 годишна възраст, че всъщност причините да напусне страната си са свързани основно с желанието му да играе футбол в Европа. Приел е

още, че не е налице реална опасност от тежки посегателства върху кандидата за закрила. На това основание органът е отказал предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В хода на делото е представена още една справка (л.103-108), актуална към 12.05.2020г. В нея се говори за „конфликти по етническа, географска и религиозна линия“, корупция и злоупотреби. Десетки хиляди нигерийци били убити през последните две десетилетия. Сочат се примери на полицейско насилие срещу шиите от март 2020г., акции на Б. Х. от януари и февруари в източната и североизточната част на страната, разглежда се дейността на Б. Х. от 2014г. до датата на справка. Твърди се, че са затруднени достъпът и хуманитарните действия в Североизточна Н.. Посочват се данни за вътрешното разселване в страната (248 000 души), които приблизително съвпадат с тези от предходните справки.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на жалбоподателя на 06.02.2020г., жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 13.02.2020г., тоест преди да е изтекъл срокът по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт и съдът дължи произнасяне по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В административното производство и при постановяване на решението не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ - председателя на ДАБ, спазена е предвидената в закона форма, актът съдържа всички изискуеми реквизити Кандидатът за закрила е информиран при започването на производството за правата си, писмено му е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молбите за закрила. Назначен е преводач на посочен от него език (английски) и той не е имал възражения по превода. Решението му е връчено също с участието на преводач. В съответствие с изискването на чл.41, ал.1, т.1 от ЗДАНС и чл.58, ал.7 от ЗУБ, е поискано и получено становището на ДАНС по молбата, като отговорът е, че агенцията не възразява на лицето да бъде дадена закрила, в случай, че са налице условия за това.

Неоснователно се явява конкретното оплакване, че административният орган не разгледал в цялост изложените факти и обстоятелства от бежанската история. Напротив, подробно са обсъдени изложените от кандидата за закрила твърдения за атаки на Б. Х. срещу селото, в което живеело семейството на лицето, за хомосексуалната му връзка, за етническата и религиозната му принадлежност.

Решението е издадено в съответствие с материалния закон и с целта на закона.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Законово определение за понятието „преследване“ е дадено в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да

бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и индивидуално.

В контекста на казаното в горния абзац и след подробното обсъждане на бежанската история, административният орган е изложил изводи, че бежанската история на кандидата не обосновава предоставянето на бежански статут. В интервюта пред органа лицето описва само едно нападение на Б. Х. върху селото си, находящо се в щата Б.. В този щат, разположен в североизточната част на страната, действително стават такива нападения. В същото време обаче лицето не може да даде достоверно описание на селото, на броя на неговите жители, описание на най-близкия град, не може да посочи съседните населени места и разстоянията между тях. Допълнителни съмнения в тази насока внасят твърденията на кандидата, че извадил паспорта не във въпросния щат, а в столицата Л., че не разполагал с акт за раждане, в който да се сочи и мястото му на раждане, че след нападението част от близките му се опитали да избягат в Ч., с която държава Н. няма сухопътна граница, а същата минава през езерото Ч., и най-вече това, че народността игбо населява друга част на Н. – югоизточната (извън щата Б.). Затова съдът споделя изводите на административния орган, че лицето посочва като местожителство този щат само, за да твърди за нападение на Б. Х.. Самият той пребивавал след това в столицата Л., за която справките не дават информация за нападения на Б. Х. или други примери за насилие, съответно кандидатът не е имал проблем да остане там като сигурно място. Жалбоподателят не твърди да е бил преследван поради религията си или поради етноса си (подхвърлянията като „ти, християнино, ти християнино“ и „ей, ибо, я се махай оттук“ не са достатъчни да обосноват хипотеза преследване по смисъла на ЗУБ, а и липсват твърдения за други подобни и конкретни случаи, които да се окачествят като такива). Не се излагат твърдения за проблеми поради връзката му с друг мъж, тъй като те били дискретни. Лицето не е съдено, осъждано, задържано, не е имало проблеми с властите, включително полицията и армията, нито с въоръжени групировки, не е политически активно. Самият той декларира, че желанието му е да живее и да играе футбол в Европа. На директен въпрос на третото интервю (л.36), вярно ли е, че е напуснал страната си заради нападенията на Б. Х. в М., щата Б., отговаря – „Това не е вярно“. На въпрос за причините да напусне Н. отговаря (л.37) – на първо място посочва „получих помощ от един човек за да дойда тук и да играя футбол“, като идването в България свързва наред с търсене на помощ и с възможност да продължи кариерата си.

От твърденията на лицето, че три пъти е напуснал Н. и се е връщал (два пъти бил в С. и веднъж в Н.) следва изводът, че неговите свобода или живот не биха били застрашени и сега при връщането му в страната на произход (принципа *non refoulement*).

С оглед казаното, съдът намира, че оспореното решение е в съответствие с чл.8, ал.1, във връзка с ал.2-5 от ЗУБ и не е налице основание на жалбоподателя да бъде признат статут на бежанец.

Що се отнася до отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът намира,

че оспореното решение е правилно и в тази си част и в съответствие със закона - чл.9 от ЗУБ.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Самото лице не излага никакви твърдения в тази насока - нито директно, нито с изложените от него в трите интервюта факти и обстоятелства. Посочва, че не би се върнал в Н. не поради такава опасност, а поради това, че не знае къде е семейството му сега и поради споменатото му желание да живее и играе футбол в Европа.

Представената информация в общо трите справки (две пред органа и една пред съда) за ситуацията в Н. също не може да обоснове извод за реална опасност от описаните посегателства. Дори да се приеме, че е възможно да има такава опасност конкретно в щата Б., това не важи за останалата част от страната и особено за столицата Л., тоест – лицето е разполагало с пълната възможност за вътрешно разселване, на практика осъществена, доколкото той така или иначе живял в Л. преди да напусне Н..

Пак от трите справки става ясно, че не може да се твърди в Н. да е налице въоръжен конфликт на цялата територия на страната. Групираната "Б. Х." извършва акциите си почти изцяло в североизточната част на страната, сблъсъците между пастири и фермери далеч не са повсеместни и поначало не са възможни в мегаполиса Л.. Не е налице ситуация на безогледно насилие, която да застрашава кандидата.

С оглед казаното, съдът намира, че административният орган правилно е приел, че не са налице условията и е отказал на чужденеца и предоставянето на хуманитарен статут.

Поради всичко изложено по-горе и на основание чл.172, ал.2, предл. посл. от АПК, Административен съд София-град, I-во отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Н. Д. К., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Н., срещу Решение № 339/28.01.2020г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: